

Előfizetési árak:

Egész évre 12 frt.
Félévre 6 " "
Negyedévre 3 " "
Egy hónapra 1 " "
Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer. Pál könyvkereskedése Nagybecskerek, Hunyady (fő-) utca 10. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

TORONTÁL

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek.
Ferenec József-ér.
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik mindennap, vasár- és ünnepnapok kivételével.

Az eredmény.

Budapest, márczius 22.

„Laudon rükt an! Laudon rükt an!“ „Laudon előrenyomul!“ Igy hangzik az a régi, tréfás német dal, a melyet vig pohár között, pipaszónál énekeltek s talán most is énekelnek a széles jó kedvvel mulató társaságok.

Ennek a dalnak csak egyetlen strófája van, a második strófa is csak annyiból áll, mint az első: „Laudon rükt an!“ sem több, sem kevesebb.

És mégis nagyon érdekes ez a dal, mely szövegében mindig ugyanaz, azonban dekreszcendójának számtalan változata van. Tele torokkal, a legmagasabb hangon kezdi rá a társaság, midőn ezt párszor ismételte, csak ajkukat mozgatják a néhai éneklők úgy, hogy ezen szájgimnasztikából világosan kivehető legyen a téma: „Laudon rükt an“, az ő mulatságos variációival.

Valahányszor látjuk a parlamentben azt a nekigyürkőzést, halljuk azokat a bőszt Ajax-féle hangokat az ellenzék soraiból s a kormány felé intézett vészkiáltást: „Majd összetörünk mi titeket!“ mindig „Laudon rükt an“ jut eszünkbe és mindig azzal az erős meggyőződéssel, a mely-

ben soha sem csalódtunk, hogy t. i. majd eljön ennek a forténak is a pianissimója, a melyet aztán a teljes hangtalanság és a szájmozgatás fejez be.

Minő hatalmas szónoklatokat hallottunk, olvastunk az ellenzék vezérfiáitól a választások alatt és után! Minő stentori hangon, minő kihívólag mutatta be felirati javaslatát az ellenzék három fővezér, azt bívén az érzékenyebb fiú nyulszívűiek, hogy ez a trombita csakhamar romba döntendi Jerikó falait.

Közigazgatási reform, szolgálati pragmatika, fegyelmi szabályok, közigazgatási biróság, mind e tetszetős témák felett évek óta szebbnél szebb változatokat hallottunk már ugy az ellenzék, mint a kormánypárti pársorokból s meg vagyunk győződve, hogy e változatok ezental is, mint a kaleidoszkop alakjai, minden kézmozdulatra új, meg új, sőt megengedjük, szebbnél-szebb színekben kerülnek szemünk elé. Csakhogy ezek nem egyebek, mint a kaleidoszkop szín- és alakváltozatai.

Tetteket vár, követel a nemzet; tetteket ígér a szabadelvűpárt és a kormány. És ez az ígélet bizonynyal be is lesz váltva, csak ne gátolja ezt

az elleuzék szóáradattal, nagy füstöt terjesztő puffogással.

Ime, a felirati vitának harmadik hetébe lépünk ma, és valjon minő újat, minő tanulságost hallottunk az ellenzék szónokoktól??

Hallottuk a választási visszaélések tarkánál tarkább krónikáját, — a mely immár két évtized óta minden új országgyűlésen ismétlődik. A mű a régi, csak a kiadás, a kötés új.

Hallottuk ócsárolni a kormány gyöngeségét! Látjuk! — Sok minden mondatott el a kormány tagjai közötti meghasonlásról, a szabadelvű párt elégtelenségéről, világos bizonysgául annak, hogy ha a kormány csakugyan olyan gyöngé, tehetetlen, — ha a miniszterek egymással csakugyan farkaszemet néznek, ha a szabadelvű párt összeszorított öklökkel lesi, hogy szétrobbanthassa a kormányt, akkor bizonynyal véghetetlen gyöngé, tehetetlen, — ugy szólván élehetetlen az az ellenzék, a mely ily „gyöngé, demoralizált, nem életképes“ kormányt sem képes megbuktatni.

Nem ám, — mert a kormány szolidaritása erősebb, mit volt valaha, s ha ehhez talán valami kétely férhetett volna a multban, azt most teljesen eloszlatták az ellenzék szónoklatok, a

A „TORONTÁL“ TÁRCZÁJA.

Zola új regényéből.

(Napoleon bukása.)

A „Vie populaire“ című francia folyóirat közelebb Zola egy új regényét kezdte, melynek címe „La debacle“. Érdekesnek tartjuk a mű legfontosabb fejezetét e helyen közleni. Napoleon tartózkodásának leírása ez, egy Reims melletti falucskában; megkapó epizódja ez a legutolsó háborúnak. — Maurice egy fiatal ügyvéd, belépett a hadseregbe és a VII. hadtest 106-ik ezredébe osztották.

A weissenburgi és wörthi vereségek után a hadtest, mely előbb Müllhausen mellett táborozott, sietve vonult vissza Oxfordba; innen Chalonsba hívják, hol az ujjáalkotandó hadsereg egy részét kell képeznie. Ez a hadsereg két napig Reims mellett volt megszállva, mielőtt a keserves menetelésbe kezdett, mely Szedánnál érte végét. A következő jelenet az indulás előtti reggelen játszik, midőn Maurice, aki hetek óta nem evett terített asztal mellett, arra az élvezetre tett szert, hogy tiszték, katonák közt reggelizzen egy kis koresmában.

Courcelles falujában talált végre a várva-várt reggelire. Előtte való este hallotta, hogy a császár megszállott a falu egy házában s ezért ő is ott kereste jó szerencsét. Most itt állott a csapszék előtt. Benézett a tágas kerthelyiségen át, ahol a zöldre festett asztalok állottak, a konyhába, ahol

a sok porcellán középett a szakácsné tekintélyes alakja dominált. A háttérben kugliztak. Igazi csinos, vidám francia koresma volt.

— Reggelit parancsol?

— Ha parancsolok-e?

... Hozzon egy klotlettet, tojással, sajttal . . . és fehér bort.

Visszahívta.

— Mondja: nem ezek közül a házak közül szállt valamelyikbe a császár?

— De igen. Épen a szemközti. Innen láthatja. A fal mögött van, a fák alatt. Maurice leoldotta a kardját, hogy kényelmesebben az asztal mellé ülhesen, melyre a nap a zöld ágak közt aranyos fényt vetett.

És tekintete untalan a sárga fal felé röpült, mely mögött a császár lakik. Valósággyal olyan titkos, elrejtett ház volt . . . A tágas udvarban eleven sürgés-forgást vett észre, kocsik, emberek, lovak tömkelegét.

— Ez mind a császár miatt van? kérdezte tréfásan a leányt, ki most az asztalt fölterítette.

— Persze, csak is a császár miatt, felelte az csinos, nevetős arczával, boldogan, hogy szép fehér fogait mutogathatja.

Bizonyára az istállószolgák avatták be mindenbe, akik reggel egy pohár borra jöttek ide, mert is fölsorolta: kik és mik vannak ott; a tábornoki törzskar 25 tisztel — a testőrség. A lakajok és a szakácsok, aztán a négy hátszó és a két hintó a császár számára; tiz ló a kocsisoknak,

hat a gromoknak, nem számítva a 47 postálovat; aztán meg a podgyászos szekerek, nem feledve azokat, melyek az elemőzsiát szállították és melyek különösen fölédztek a cselédleány kíváncsiságát.

— Oh uram, az ember el sem képzelheti, mennyi edény van ott! Ugy fénylik mint a tükör! . . . Azok a talak és mindenféle konyhaszerek, amikről én azt sem tudom, mire valók! Ez minő borok! Burgondi, pezsgő, több, mint amennyi egy lakodalomra kell!

A fehér asztalkendő fölötti örömeiben és elragadtatva a bortól, Maurice két tojást oly gyönyörűséggel fogyasztott el, aminőt régen nem élvezett. Előtte a messze siker, a száz meg száz sátor, egész város, mely Reims és a csatorna között feküdt. Háttérben a kolosszális reimsi kathedrale, mely óriásként emelkedett a légből, az alacsony házak között. Iskolai emlékek rajzolták át az agyán a történelemből, a királyok megkoronázása, a szentelt olaj, Clovis Jeane d'Are, az egész, régi, dicsteljes Franciaország.

Midőn erre szemét, a császárra való gondolat által vezetettve, a szomszédos, szegény polgárházra emelte, mely oly diskretül a fák mögé bujt, meg volt lepetve, midőn nagy betűkkel látta fölírva mindenféle eleven dolgok közepette: „Vive Napoleon“. Az eső elmosta a betűket, a fölirat tehát régi volt. Milyen csudálatos dolog e falon a régi csatás kiáltás, mely kétségkívül a nagybátyának, a hódítóknak és nem az unekaöcsnek szólt! Egész ifjusága föl-

melyek csak fokozták a jelzett szolidaritást.

Éppen ilyen hatással voltak ezek az ellenzéki szóáramlatok, ezek a licitáló-versenyek a szabadelvű párt ugynevezett „meglazult” soraira.

Lehet, hogy volt valamikor bizonyos meglazulás, — nem vitatjuk, nem is vonjuk kétségbe. Elég azt konstatálnunk, hogy most a szabadelvű párt, úgy is mint kormánypárt, oly erős phala: x-ként áll, mint soha erősebben.

Ime, ezt eredményezték az ellenzéki ígéretések, licitációk, szóversenyek. Ezt eredményezték azok a nagyhangu trombitálások, a melyek, mire a felirati vitának végére jutottunk, abból a hatalmas kreszendóból annyira elfogyatkoznak, hogy a „Laudon rükt an”-ból nem marad egyéb, mint a szájtátogatás, némán, hangtalanul, nevetséges mimikával.

Baross Gábor új mérnöki állásokat szervezett az állami építészeti hivataloknál. Lesz 15 első, 17 második, 15 harmadik oszt. királyi mérnöki állás, az első osztályánál 1100 frt, a másodiknál 1000 frt, a harmadiknál 800 frt a fizetés. Lakpénz 150 frt. A folyamodványok hiteles okmányokkal április 5-ig a kereskedelemügyi miniszteriumba intézendők.

Két mandátumot tárgyalnak kedden a képviselőházban. Az egyiket — a nagy-abonyit, Thold Dániel kerületéből — elnapolták április 4-éig, hogy addig a bizonyítékokat beszerezhessék. A másikat — a csongrádit, Hock János kerületéből — letárgyalták, de a határozathozatalt elhalasztották. Az eddigi jelek szerint Hock mandátumát igazolni fogják, ámbár sok függ attól, elrendelik-e a vizsgálatot vagy sem.

A pénzügyigazgatók értekezlete. A pénzügyminiszteriumban kedden délután Wekerle Sándor pénzügyminiszter elnöklése alatt az ország összes pénzügyigazgatói több órai tanácskozással gyűltek össze, melynek

elevenedett, előtte az az idő, mikor a nagyapjától, a nagy Napoleon hadserege veteránjától, hallotta mesélni a katona történeteket . . .

Anyja meghalt, apja valami adószedő hivatalt vállalt és nagyapja ott élt velük valami csekély penzióból és nem volt egyéb vigasza, mint két unokájának, a lenhaju fiúnak és leányak, a régi történeteket elbeszélni a hadjárat napjaiból. Henriettet a bal, Mauriceot a jobb térdére ültette és így maradtak szépen az új Homér elbeszélése alatt.

Az idők elmosódtak, mindez a népek egy rettenetes összetorlódásában látszott megtörténni. Az angolok, az osztrákok, az oroszok mind ott lebegtek előtte együtt és összeviszsa, anélkül, hogy sokszor lehető lett volna megkülönböztetni, mért verték meg az egyiket hamarabb, mint a másikat. De végre valamennyi meg volt verve, előre, elkerülhetlen leverve annak a lángesze által, aki a hadseregeket úgy szétverte, mint a polyvát.

És akárhol történt a csata, ezek a zászlók mindig győztesen lobogtak az esti szélben és a bivak tüze mellett a kiáltás hangzott: Vive Napoleon! Ahova a hadsereg sasait vitték, elég volt, hogy egy idegen ország földjére tapadjon, hogy minden népek a földre omoljanak előtte.

Egyszerre fölébredt Maurice álmadozásából és ismét elolvasta a fölirást a falon: „Vive Napoleon!” És kiállhatlan, kellemetlen érzés, égető szegyen támadt föl a szívében. Tehát igaz, hogy ez a Franciaország, mely lobogó zászlók szárnyain szállta be Európát, ez a nemzet az ő mesés győ-

tárgyát különféle adminisztratív ügyek képezték.

Mozgósítás esetére. A m. kir. államvasutak igazgatósága a katonai személyeknek és tárgyaknak mozgósítás esetén való szállítására és elszámolására vonatkozólag új szabályrendeletet léptetett életbe.

A győri főispán beiktatása. Győrből írják 22-ikéről: Győrmegeye és Győr város ma iktatta be új főispánját, Laszberg Rudolf grófot, a vármegye volt alispánját. Az ünnepélyességeket reggel 9 órakor a templomban Veni Sancte előzte meg. Ezután a vármegye rendkívüli közgyűlést tartott, amelyen szünni nem akaró éljenzéssel fogadták Laszberg grófot, aki szép beszédben bucsuzott el az alispáni széktől. Ezután Lippay főjegyző üdvözölte benne az új főispánt, mire Laszberg gr. letette a hivatalos esküt s elmondta székfoglalóját, melynek elhangzása után a lelkesedés tetőpontjára hágott. A közgyűlés végeztével a káptalan s a megyei tisztikar tisztelettel az új főispánnál, kit később a városi közgyűlésen is riadó éljenzéssel fogadtak. Kiss Ferenc főjegyző üdvözlő szavaira az új főispán hosszasan válaszolt és a város előtt is letette a hivatalos esküt. A közgyűlés után a főispán a tisztviselőket fogadta. Délután 2 órakor fényes bankett volt számos felköszöntővel.

A keeskeméti választás nagyon érdeknek ígérkezik. Az ellentétesen hangzó hírek majd a Bartók Lajos, majd az id. Bagi László kilátásait mondják kedvezőbbnek. A szabadelvű párti választók a vasárnap tartott értekezleten elhatározták, hogy elveik fentartása mellett Bagi Lászlóra fognak szavazni. Külön jelöltet nem állítanak, mert nincs reményük az abszolút többség eléréséhez. Ez a körülmény sokat használ Baginak, ki hétfőn tartotta meg programbeszédét. Ezt megelőzőleg a párhelyiségből felbogarzó fogatokon vonultak ki az intéző bizottság tagjai a vasúti állomáshoz a fővárosból érkező Eötvös Károly, Boda Vilmos, Vécsey Endre és Kun Miklós képviselők fogadtatására, kiket lelkes ovációkban részesítettek. Bagi László beszédében megzafolta azt a ráfogást, mintha ő szavát adta volna

zelveivel el van tiporva egy kis, megalázott nép első rohama által! Ötven év elég volt, hogy a világ megváltozzék, hogy szörnyű vereség érje az örökös győzöt. Tisztán látott és átérezte lassu pusztulásunk okát és érezte az ifjuság, az új erő lehelletét, mely Németországon át fuvalt. Nem egy rég hőskor hunyt el és nem egy új volt ébredőben? Jaj a nemzetnek, mely csendesen szunnyad a népek örök versenyében, a győzelem azé, aki elől halad, a győzelem a legokosabbé, a legegészségesebbé, a legerősebbé . . .

Hirtelen mozgás támadt. És Jean, aki a lugas ajtajában állva maradt, fölkiáltott: — A császár!

Mindenki fölállott. A nyárfák közt feltűntek a testőrök, ragyogó luxus-egyenruhájukban, páncéljuk nagy, aranyozott napjával. Aztán jött lovon a császár, követte kísérete és ismét egy csapat testőr. A kalapok lerepültek, néhány üdvözlő kiáltás halatszott. A császár fölemelte a fejét; igen halovány volt, vonásai fáradtak, szemei mintha kisírvák. Félálomból látszott fölébredni, bágyadtan mosolygott a napsugaras korcsma láttára és köszöntgetett.

Jean és Maurice világosan hallották, a mint Bonruche özvegy magában mormolta:

— Határozottan a vége felé jár!

Aztán egy szóba foglalta diagnózisát:

— Fucs!

Jean megcsóválta a fejét: rossz omen a hadseregre nézve, ha a feje ilyen beteg! S midőn Maurice tíz percczel később, pompás reggelije után, boldogan szivta szivarját és távozott, magával vitte a császár

arra, hogy jelöltül fel nem lép s kijelentette, hogy habár agg korára való tekintetből nem szívesen lépett föl, de midőn a vezérferfiak meggyőzték arról, hogy a párt becsülete és érdeke fölléptetését okvetlenül szükségessé teszi, akkor engedett a nyilvánult közóhajnak. Utána Eötvös Károly világosította föl a népet a függetlenségi- és Ugron-párt közti különbségről. Eötvös után Boda Vilmos, Vécsey és Kun Miklós képviselők, majd Gulácsy Gyula és Szappanos István pártelnök lelkesítették a polgárságot. A programbeszéd után sikerült bankett volt a képviselők és a jelölt tisztelőire; egymást érték a lelkesbél-lelkesebb pohárköszöntők, különösen pedig Eötvös jóízű adomái szereztek felejthetetlen élvezetet a jelenvoltaknak. — Bartók Lajos, a 48-as párt képviselőjelöltje aznap szintén leérkezett a kerületbe; Komjátly Béla, Szemere Attila és Ugron Zoltán voltak vele. A párt este összejövetelt rendezett, a melyen Bartók és a vele leutazott képviselők lelkesítő beszédeket tartottak. A hallgatóság nagy rokonszenvvel fogadta a beszédeket.

A nagyobb börtönügyi építkezéseknek egész sorát vette ezéba az igazságügyminiszter. Első helyen áll ezek közt a fővárosban legközelebb részben elmebeteg fegyenczek számára építendő nagy fegyház, melynek számára a főváros alkalmas telket adott. Mária-Nosztrán nagy női fegyház, Székesfehérvárat javító intézet fíg nemsokára építtetni, ezeken kívül további javító intézet a Dunántul s egy harmadik az ország alföldi és keleti részeire való tekintettel. Mindezen építkezéseknek a tervet jelenleg kidolgozás alatt állanak. A nagyenyedi és váci fegyházaknál is nagyobb arányú bővítések vannak ez idő szerint munkában.

HIREK.

— **Állami kisedővönő-képzőintézet Nagybeeskereken.** Csáky Albin gróf vallás- és közoktatásügyminiszter által tervezett kisedővönő-képzőintézetek fölállításának alkalmából — mint említettük — élénk óhaj nyilvánult Nagybeeskereken, hogy egy

ingadozó, fakó képét. Ez az összeesküvő, a képzelődő volt, a kinek a cselekvés pillanatában enargiaja hiányzik. Azt mondták: jó ember, képes nagy és nemes gondolatokra, egyébiránt szívós akaratában; hogy bátor is, a veszélyt megvető fatalista. De a válságban mintha kábulat szállta volna meg, mintha az események folyása megbénította volna; nem volt képes a sors ellen küzdeni, ha ellene fordult. És Maurice magában kérdezte, nem valami fizologus állapot, nem-e a betegség az oka a nöttön-növekvő gyámoltalanságnak, mely a hadjárat kezdete óta mutatkozott. Az megmagyarázott volna mindent.

Éjjel nyugtalanság támadt a táborban. Tisztek sietve osztották ki parancsaikat, melyekben öt órára tüzték ki az indulás óráját. És Maurice meghökken, mikor egyszerre értesült, hogy minden megváltozott, nem vonulnak vissza Párisba, de masiroznak Verdua felé, hogy Bazaine-nal egyesülhessenek. Hir volt ez utóbbi sürgönyéről, mely azt jelentette, hogy visszavonulásra készül. A regens császárné és a minisztertanács győztek hát, hála Mac-Mahon örökös bizonytalanságának, rettegetésének, hogy a császárt visszavonulni ne lássa; makacskodásának, hogy a hadsereget mindenáron csak előre hajtsa; hogy a végső eszközt is megkísérsze a dinasztia megmentésére. És ezt a szánandó császárt, ezt a szegény embert, kinek nem volt egy csepp helye birodalmában, úgy huczolták magukkal, mint haszontalan, terhes csomagot a csapatok többi bagázsijával, arra kárhözhatva, hogy uralkodó háza ironiáját magával czipelje, testőreit, fegyvereit, lovait, szakácsait, ezüst

ilyen intézet itt is létesíttessék. Ezen óhaj-
tás teljesedésére nézve nem régen Steini-
czér Géza városi képviselő meg is tette az
első lépést a városhoz benyújtott írásbeli
indítvány alakjában, melyet annak idején
siettünk lapunkban közölni. Ezen indítvány
azonban — mint ujabbban teljesen megbiz-
ható forrásból értesülünk — már túl van
haladva, mert Steinbach Antal kir. tan-
ácsos, tanfelügyelő, ugy Torontálmege,
mint Nagybecskerek város érdekében már
január első felében beható és részletes fel-
terjesztést nyújtott be a vallás- és közok-
tatásügyi miniszterhez, kérvén, hogy az or-
szág különböző vidékein fölláttani terve-
zett kisedővönöképző intézetek egyike
Nagybecskereken állíttassék föl.
Csáky Albin gróf kultuszminiszter méltá-
nyolva Torontálvármegye tanfelügyelőjének
kérdéses fölterjesztésében fölhozott fontos
érveket és indokokat, megbizta Lévy
Ferencz miniszteri osztálytanácsost, hogy a
szóban forgó kisedővönöképző intézetnek
Nagybecskereken leendő fölláttása tárgyá-
ban a tárgyalást az illetékes hatóságokkal
személyesen fogatosítsa. Lévy Ferencz
kultuszminiszteri osztálytanácsos e végből
márczius 28-án Nagybecskerekre érkezik,
hogy a megye és város e fontos kulturális
ügyére vonatkozó tárgyalásokat megindítsa.

— **Csoka Sándor színtársulata** tegnap
érkezett Nagybecskerekre, és ma szerdán
este veszi kezdetét a magyar színházi
szezón, melynek pártolására öszinte ha-
zafias bizalommal hívjuk föl Nagybecskerek
város közönségét. A mai megnyitó előadás
a társulat operetterőit mutatja be és a na-
gyon népszerű „Madarász” operett telje-
sen abban a szcenizálásban kerül színre
mint a népszínházban. Itt még megjegyez-
zük a bérleni szándékozók érdekében, hogy
a színházi előleges jelentés értelmében bé-
relni lehet még ma Mangold Lipót üzleté-
ben és Sz. Kovách Elemér titkárnál a
színházban. — A társulat holnap csütörtök-

katlanait, pezsgős üvegjeit, egész pompáját
a himzett palástjának, mely a vereség vé-
reben és utcai sarában uszók.

Maurice még éjfélkor sem aludt. Lázás
álmatlanság, éber, gonosz álmokkal hányt-
vett fekhelyén. Vége fölkel és meg-
könnyebülten szivta ki a friss éjszakai
levegőt. Az ég felhőkbe burkolózott, az éj
igen sötét volt és a sötétség súlyosan ne-
hezedett a lapályra, csak elvétve világítva
meg a kiváló tábornokok által. És ebben a
fekete békességben érezni lehetett százezer-
nyi ember leheltét, kik ott feküdtek. —
Maurice elfogultsága eloszlott; a testvéri-
ség érzelve fogta el, telve gyöngédséggel
mind ez alvók iránt, kik közül nemsokára
ezeknek a halál álmát kellett aludniok.
Hisz mindazonáltal oly derék emberek vol-
tak! kevés fegyverem volt köztük, loptak és
részegeskedtek. De mennyi mentesség van a
véteikben is, az egész nemzet kabulatá-
ban! Sebastopol és Solferino dicskoszorus
veteránjai már csak a kisebbséget képez-
ték; a többség fiatal, ellenállásra képtelen
regrutákból állott. Ez a nagy hirtelen össze-
tákolat hadtest nem volt más, mint nagy
áldozat, melylyel a sors haragját kellett
megengesztelni.

És Maurice e pillanatban nagy köteles-
ség tudatát érezte. Csodás diadalok hiru-
ményének többé át nem engedte magát. Ez
a menetelés Verdun felé halotti menet volt,
azt tudta és férfias, vidám megadással ké-
szült rá, ha talán meg keil halnia.

kön „A megboldogult” című pompás
francia vígjátékot mutatja be, mely kaczag-
tató meséjével és finom komikumával a leg-
hatásosabb vígjátéka még most is a buda-
pesti nemzeti színháznak. — Egyebekre
nézve utalunk a lapunkban közölt szinlapra.

— **A munkásegylet jubileuma.** A helybeli
munkásegylet ez évi közgyűlésében elhatá-
rozta, hogy megünnepeji az egylet 10 éves
fennállását, mely május 10 ikére esik. E
célből f. hó 25-én (pénteken) délután
3 órakor az egyleti helyiségben értekezletet
tartanak. A nagy közönség, mely e derék
egylet működését fennállása óta folytonos
rokonszenvvel kísérte, bizonyára szívesen
vesz részt 10 éves fennállásának öröm-
ünnepén.

— **A törökbecsei társaskör** e hó 20-án
saját helyiségeiben táncmulatsággal össze-
kötött thea estélyt rendez, melyre az em-
lített napon a Törökbecsen ülésező nagy-
becskereki fiók-tanítóegylet tagjai is hiva-
talosak lesznek.

— **Verseczi bankó-hamisítók** Pfeiffer
Károly esendőrhadnagy, a verseczi esendőr-
ségi szakasz parancsnoka a vasárnapról
hétfőre menő éjjel egy bankóhamisító gyá-
rat fedezett fel, melyben már hónapok óta
ezzel gyártják a legsikerültebb tízforin-
tos papírgyökeket. Ez esetre vonatkozólag
a következőket jelentik lapunknak Ver-
seczről: Pfeiffer esendőrhadnagyak már
rég tudomása volt arról, hogy Verseczen
vagy környékén hamis tízforintosokat gyár-
tanak, de legerélyesebb puhatólása daczara
sem tudta felfedezni a bankógyárat. A vé-
letlen — mely már számos büntény kiderít-
ője volt — a napokban kezébe jutszotta a
fonalat, mely a bankóhamisítók nyomára
vezetett. Nagy buzgalommal folytatta a pu-
hatolásokat, míg aztán a f. hó 20 aról f. hó
21-ére menő éjjelen kezébe keríthette a
bankógyártáshoz használt lemezeket, festé-
ket, papírost, segédgépeket és a hamisított
tízforintos bankók egy részét. Pfeiffer had-
nagy az éj folyamán esendőrökkel vé-
tette körül Weisz Gyula verseczi lakos
házát, azután belépett a házba, hogy hozzá-
lásson a házkutatáshoz. Weisz megrémült
a csendőrök látása, de nem vesztette el
lélekjelenlétét és egy csomó tízesbankjegyet
be akart dobni a kályhába. Pfeiffer had-
nagy azonban, ki éberén figyelt minden
mozdulatára, észrevette szándékát és meg-
akadályozta annak kivitelében. Mikor a
hamisított bankók a csendőrhadnagy kezei-
ben voltak, Weisz látta, hogy el van veszte-
és menekülni akart. De alig ért ki a kapu
elő, a kívül őrt álló csendőrök elállták ut-
ját és visszakísérték a házba, hol aztán
Weisz sorra előadta a bankógyártáshoz
használt lemezeket, festéket, papírost és gé-
peket. Büntetésait azonban vonakodik meg-
nevezni. Az elfogott bankóhamisító — hir-
szerint — egy megugrott fegyverez.
Több év előtt Szegedről megszökött bü-
ntetésével, Rákóczy Mihály rablóval, a kit
két év előtt Gertyenes község határában
agyonlőtt Kovács esendőrszervező, mert
ellenszegült a csendőröknek. Weisz Gyulát
ravasz embernek ismerték Verseczen, mert
biztos keresetforrás hiányában is bőven köl-
tekezett, de senki sem tudta róla, hogy
bankóhamisításból él. Azt hiszik, hogy bü-
ntetésai közt okvetlen van egy fényképész és
egy litografus, mert az általa gyártott tíz-
forintosok igen ügyes és alig felismerhető
hamisítványok. A bankógyártáshoz szüksé-
ges eszközöket állítólag külföldön vásárolta,
de az illető kereskedő vagy gyáros nevére
nem emlékszik. A hamisított pénzt több-
nyire a határszélen értékesítette, hol arany
és ezüstpénzre cserélte ki. A csendőrség
erélyesen folytatja a nyomozásokat a bü-
ntársak ellenében.

— **Látogatás Kossuthnál.** A múlt pént-
eken Sarlay Ferencz szombathelyi kir.
törvényszéki bíró és neje, Olaszországban
utaztukban meglátogatták Turinban Kos-
suth Lajost. Kossuth épen emlékiratain dol-
dozott. Arczán betegségnek nyoma sem
volt. Egy óránál tovább beszélgetett vendé-
geivel. Politikáról nem volt szó. Sarlayné a

látogatás vége felé megkérte, írni fel nevét
magával hozott asztalterítőjére, hogy azt
kihimeztesse; Kossuth vonakodott, de végre
is nem tudott ellentállani az asszonyi ké-
résnek és Sarlayné egy sokak által irigylt
ereklyével gazdagabban tért haza. Megható
Sarlay elbeszéléséből a következő: Kérdez-
ték Kossuthot, nősök-e fia? „Nem, felelt
Kossuth — minék is, pusztuljunk vég-
kép ki!”

— **Az új pannonhalmi főapát.** A király
kinevezte Feher Ipolyt pannonhalmi fő-
apátá, a mit a hivatalos lap tegnapi száma
közölt. Az új főapát most ötven éves, tehát
aránylag fiatal ember a főpáti méltóságra.
Viskén született, nemes családból s (1855)
óta folyton a tanügy terén működött, mint
benczés tanár és igazgató. Az iskolai szü-
netek alatt bejárta egész Európát s tanul-
mányozta a mivel országok iskoláztatását. A
mult években Szerbia tanügyét ismertette
a pedagógiai társaság egyik ülésén. Ez is-
meretése révén a szerb regensektől a Sza-
varend közpkeresztjét kapta meg. Köny-
veket is írt. Fizikájából sok ezer tanuló
nyert kedvet a természettudományokhoz.
Előkelő modoru, nemes gondolkodásu, ga-
vallér ember. Ezek a tulajdonságai emelték
őt arra a magas pozíra, a hol nemrég a
király kegye primást talált s ezek a tulaj-
donságai nyujtanak reményt arra, hogy a
benczések új főpáti közhasznu tevékeny-
séget fog az új állásában is kifejtetni.

— **Öngyilkos miniszteri tanácsos.** Em-
lítettük már Fésüs Béla nyug. miniszteri
tanácsos öngyilkosságát. Fésüs még csak
43 éves volt s ezime előtt már is öit volt
e jelző: nyugalmazott. E körülménynek
némi magyarázatul szolgál az, hogy Fésüs
a főmei kormányzóságnál volt mint minisz-
teri tanácsos alkalmazva, mint a kormányzó
helyettese s nyugdíjaztatása összeesik az
Uzelácz-ügygyel. Mióta ez megessett, Fésüs
buskomor volt és sorra járta a gyógy-
intézeteket, gyógyulást keresve. De hiába
volt minden. A romboló kór végezte szörnyű
munkáját s rokonai, a kik ismerték két-
ségbecjtő állapotát, szorgosan vigyáztak rá,
nehogy baja essék. Bátyjánál, Fésüs György
jogakadémiai tanárnál lakott Pozsonyban.
Szombaton este rokonai, az árvamegyei in-
sésesek javára rendezendő színházi előadás
főpróbájára mentek s midőn Fésüs tanár
este hazatérve bement öcsese szobájába,
rémülve vette észre, hogy a szerencsétlen
felakasztotta magát.

— **Tolsztoj nyilatkozik.** Tolsztoj
Leó gróf a Novosztihoz intézett levelében
kijelenti, hogy a Daily Telegraphban meg-
jelent cikk nem tőle való, hanem csupán
egy meg se jelent levélnek elferdített re-
produkeziója. Tolsztoj ezeket írja: „Az a
nekem tulajdonított gondolat, hogy mit kel-
lene a népnek tennie az éhhaláltól való
menekülés végett, merő kóhalmány; egé-
szen más értelemben használt szavaim itt
oly gondolat kifejezésére használtattak föl,
mely az én nézetemmel teljesen ellenkezik.”
Tolsztoj levele egy Rjezan kormányzóság-
beli helységről van keltezve, a miből az
tünik ki, hogy nem igaz az a hír, hogy
Tolsztojt a szlovieszki kolostorba b. leb-
beztek.

— **Eötvös Géza öngyilkosságához.** Kis-
Körös-öl írják, hogy Eötvös Géza ellen a
szent-irei vevő gazdaság azzal a panasz-
szal lépett föl, hogy Eötvös Géza még mint
szolgabíró, december 19-én 2000 frt át-
írási díjjal és 41 frt behajtási illetéket ne-
vezettek felvett és az adóhivatalnak be-
nem számolta. Az illetők, miután a főszol-
gabíró nem volt felhatalmazva a pénz át-
vétele és nyugtázására, az összeget újból
lesznek kénytelenek megfizetni.

— **Egy rossz asszony drámája.** Porte-
ret lyoni orvos, aki utóbbi időben tulsok
morfiomot vett be, e méreg behatása alatt
agyonlőtte a nejét, azután pedig magát
akarta meggyilkolni, de még eddig él. A
párisi „Gil Blas” egy levelet közöl, melyet
Porteret a dráma előtt pár órával intézett a
nevezett lap szerkesztőségéhez s melyből
az tünik ki, hogy ezt a drámát megfontolt
szándékkal idézte elő, bár levelének némely

helyéből az tűnik ki, hogy az utóbbi időben még sem volt egészen beszámítható állapotban. Porteret a dráma előzményei a következőket mondja el: „Harmadfél évvel ezelőtt nősültem, elvettem egy fiatal leányt, kit jónak s mindennek fölött tisztának tartottam. Házasságom után való nap konstatalhattam, hogy nem, már nem volt tiszta, de ebben, bár orvos vagyok, nem tudtam egészen bizonyos lenni. Később nőmnél rendkívüli kacérságot vettem észre, a férfiakat nagyon merészen nézte meg, de mivel sohasem távozott hazulról anyám ki sérete nélkül, nem gyanakodtam. De kellemetlen magaviselete mégis annyira bántott, hogy a morfiumhoz, ehhez a divatos mérgehez nyultam. Nőm megismerkedett fivéremmel, aki a lyoni kórház gyógyszerésze. Annyi bizonyos, hogy szeretői lettek egymásnak. Később nőm áldott állapotba jutott s én bizonyos jelekből csalhatatlanul meggyőződtem, hogy a gyermek fivéremé, akihez különben bámulatosan hasonlított is.“ Elmondja ezután, hogy mikor rájött nejének és fivérének bűnös viszonyára, bár tetten nem tudta őket kapni, neje óvatosságából szakított fivérével s L. . . . orvosnak lett a szeretője. Nejének magaviselete oly romlottságra mutatott, hogy a szegény orvos azon tűnődött, valóban oly romlott-e neje, vagy ő van megbolondulva, ő lát-e rosszul. Elhatározta, hogy magát és nejét megöli, de előbb egy hosszú levelet küld a „Gil Blas“-hoz, s olvassák ki ebből a hidegvérrel, nyugodt kézzel írt levélből, hogy csakugyan örült-e ő, vagy a neje csakugyan oly hihetetlenül romlott.

Táviratok.

A képviselőházból.

Budapest, márcz. 23. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésének első szónoka Bokross Elek, a szabadelvű párt válaszfeliratának betérjesztője volt. Hosszabban foglalkozott mind a három ellenzéki felirattal s számos érveléssel bizonyította, hogy az ellenzék által ajánlott feliratok hiányosak, tévesek és elfogadhatatlanok. Végül felszólította a nemzeti pártot, hogy hagyjanak fel a személyeskedéssel, lépjenek a tettek mezejére s dolgozzanak vállvetve együtt.

A tetszéssel fogadott beszéd után Eötvös Károly terjesztette elő zárbeszédét. Hosszabban foglalkozott ő is az ellenpártok feliratával, majd pedig a vitában résztvett kormánypárti szónokoknak rontott, s különösen erősen támadta Jókait. Néhol humorosan, néhol azonban kiméletlenül. Beszéde folyamán egy helyt megemlékezett néhai Andrássy Gyula grófról, a kiről azt állította, hogy „teljesen elvesztette ítélő tehetségét.“

Beszéde után 5 percznyi szünet következett, mely alatt Andrássy Tivadar gróf felkereste Eötvöst a folyosón s hozsálépve kérdé:

— Elvállalja a felelősséget a mondottakért?

Eötvös röviden felelte:

— El!

— Akkor találkozunk! — felelte Andrássy, s nyomban megbizta Bokross Elek és Rohonczy Gedeon képviselőket, hogy az ügyben a további lépéseket tegyék meg.

A kínos feltűnést keltő incidens után a házban Apponyi Albert gróf szólalt fel.

Hosszu beszédben különösen Wekerle támadta s felületességgel vá-

dolta. Majd Bokrossal polemizált s gúnyolódva szólt arról az „erkölcsi folényről“, melyet Bokross beszédében említett.

Beszéde nagy hatást keltett az ellenzék padjain.

Utána nyomban Wekerle Sándor pénzügyminiszter emelkedett fel. Ujból bonczkés alá vette a nemzeti párt feliratát s nagy hatással, a jobb-oldal zugó helyeslése közt mutatta ki azokat a hatalmas ellentéteket, melyek a nemzeti párt feliratában mutatkoznak. Majd így folytatta beszédét: „Ha megteremtették a sötétséget: ne akarjanak a maguk megváltóivá lenni! Mert csak bűvészek azok, a kik az önmaguk által teremtett ködöt eloszlatni képesek!“

A frappans hatású beszéd után Apponyi gróf replikázott s az ellenzék mindent megtett, hogy ünnepeit vezére ne beszéljen kisebb hatással, mint a miniszter.

Az ülés délután fél 4 órakor végződött.

Az Andrássy-Eötvös-ügy.

Budapest, márcz. 23. (A „Torontál“ ered. távirata.) Az Andrássy Tivadar gróf és Eötvös Károly között a képviselőház mai ülésén felmerült incidens (Lásd lapunk mai számának a képviselőház üléséről szóló táviratát. — A szerk.) híre a fővárosban gyorsan terjedt el, s mindenfelé a legnagyobb feltűnést keltette. A legtöbb helyen élesen elítélik Eötvös Károly eljárását, a ki ezuttal ismét régi fegyveréhez, piszkolódáshoz nyúlt, a mi ez esetben annál kevésbé volt helyén, mivel egy meghalt nagy államférfiú kegyelettel őrzött emlékét sértette meg. Kíváncsian várják mindennütt az ügy folytatását s különösen kíváncsiak arra, hogy minő elégtételt fog Eötvös adni s miként magyarázza ki szavait. Hogy az ügy párbaj utján fog-e lebonyolíthatni, ez idő szerint még kétséges. A tény eddig csak annyi, hogy Andrássy gróf megbízottai, Bokross Elek és Rohonczy Gedeon még az ülés folyamán felkeresték Eötvöst, a ki ígéretét adta, hogy megnevezi segédeit. Ezeket a képviselőház ülésének végén, ma délután fél négy órakor meg is nevezte. A segédek, mint híre jár, még ma délután fognak összejönni, hogy a további teendők felett tanácskozzanak, s az elégtételadás módzataiban meg egyezzenek.

Nikolics Feodor báró mandátuma.

Budapest, márczius 23. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Nikolics Feodor báró mandátuma ellen benyújtott támadást ma visszavonták.

Személyi hírek.

Budapest, márczius 23. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Vilmos főherceg és Kálnoky külügyminiszter Budapestre érkeztek. — Szögyény-Marich László a király személye körüli miniszter Székeshérvárra utazott.

Rémes gyilkosság Borsodmegyében.

Budapest, márcz. 23. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A borsodmegyei Négyes községből ma oly rémes gyilkosság híre érkezett, mely az utolsó évek bünkrónikáiban ritkítja párját. Lamberkovic ottani postamester ugyanis nemrég elvett egy ottani, Szeder Berta nevű szegény leányt. A postamester nővére, Irma, a ki özvegyasszony volt, kezdettől fogva rossz szemmel nézte a házasságot s gyűlölete sógornője iránt különösen fokozódott akkor, a mikor a fiatal asszony gyermeket szült. A múlt vasárnap a postamester Kövesdre ment vásárra. Nővére felkereste eközben a fiatal asszonyt s látszólag barátsággal közeledett felé. A midőn azonban egyedül maradtak, a szörnyeteg asszony egy kést rántott elő, s sógornőjét kétszer mellbe szurta. Majd végig czipelte a véres testet az udvaron, s a kertajtóban újra szurkálni kezdte, még pedig olyan ádáz dühhel, hogy a kés eltörött. A szörnyeteg nő még ezzel sem érte be. Új kést kentett a konyhában, s azzal bátyja csecsemő gyermekének elvágta a torkát. Miután áldozatai kiszenvedtek, újból elővette kését és felmetszette ereit. A gyermek dajkája e közben észrevette a rémséges esetet, s az utcára futott, segítségért kiáltozva. Csakhamar nagy néptömeg gyűlt egybe a ház körül, mely azonban már csak három véres holttestre akadt.

Közgazdaság.

A budapesti gabnatözsderől.

Budapest, márczius 22. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Buzakinálát élénkebb, a vételkedv kedvezőbb. A forgalom 24000 mmászára rugott, mely mennyiség könnyen talált vevőre. Egyébb változatlanul jegyez üzlet nélkül.

Határidő-üzlet.

Buza tavaszra 9.62—64.

Buza máj.—jun. 9.40—42.

Buza őszre 8.57—59.

Tengeri máj.—jun. 5.19—21.

Zab tavaszra 5.75—80.

Káp. repeze 12.45.—55.

Időjárás: verőfényes nap és meleg.

Vegyes közlemények.

— Budapest-kőbányai sertéskereskedelmi csarnok. 1892. márczius 21. Hizott sertés árak: I. Magyar elsőrendű: Öreg nehéz (páronkint 400 klgrammon felüli sulyban) 45¹/₂—46¹/₂ krig. Öreg közép (páronkint 300—400 klgr. sulyban) 45—46 kr. Fiatal nehéz (páronkint 320 klgron felüli sulyban) 48—48¹/₂ krig. Fiatal közép (pkint 251—320 klgr. sulyban) 47—47¹/₂ krig. Fiatal könnyű (páronkint 250 klgrig terjedő sulyban) 47—48 krig. II. Magyar szedett: Nehéz (pkint 280 klgron felüli sulyban) 46—46¹/₂ kr. Közép (páronkint 220—280 klgr. sulyban) 46¹/₂—47 krig. Könnyű (páronkint 220 kilogrammig terjedő sulyb.) 46¹/₂—48 krig. Szerbiai: Nehéz (páronkint 260 klgron felüli sulyban) 46—47¹/₂ krig. Közép (pkint 220—260 klgr. sulyban) 45¹/₂—46¹/₂ krig. Könnyű (pkint 220 klgrig terjedő sulyban) 45¹/₂—46¹/₂ krig. Sertéslétszám 1892. márcz. hó 18-án volt készlet 144637 drb. 1892. márcz. hó 19—20-án felhajtattott 2410 drb. 1892. márcz. hó 19—20-án elszállított 1196 drb. 1892. márcz. hó 21-én maradt készletben 145,851 drb. — A hizottsertés üzletirányzata: Az üzlet változatlan.

REGÉNY-CSARNOK.

Halálos sebek.

Regény.

— A „Torontáli” számára írta —
Jurkovic Aladár.

(21-ik folytatás.)

Lilla hallgatott s csak fejével bólintott igenlőleg.

— Ez esetben — folytatta Oktáv — fel kell öt keresnem, hogy megköszönjem jó-ságát!

Lilla élénken szólt közbe:

— Oh, felesleges!... Már megköszön-tem én!

— De illő, hogy most, felgyógyulásom után, köszönetet mondjak neki is!...

Lilla zavartan felelte:

— Az igaz, de... azt hiszem nincs is már a fővárosban. Legalább úgy mondta, hogy elutazik!...

— Mindenesetre megtudakolom. S ha itt van, nem fogom elmulasztani öt felker-esni!... A jó barátok ritkák s nem sza-bad elszalasztanunk, ha egyet találunk!...

Lilla ajkára harapott s nem szólt sem-mit. Folytatták utjukat tovább.

... Ez időtől kezdve Oktáv egészsége rohamos gyorsasággal állt helyre. Az idő is kedvezett a lábadozó betegnek. Verőfé-nyes szép idők jártak, úgy, hogy a nap legnagyobb részét a szabadban tölthette el. Ereje visszatért s tagjai is kezdtek vissza-nyerni hajdani ruganyosságukat.

Testileg helyreállt hamar, lelkileg azon-ban beteg maradt. Egykori kedélye, vidám-sága nem tért vissza többé. Szólan, komoly, gondolkodó lett. Hangjából, tekinte-téből valami sajátságos mélabu sugár-zott elő.

Betegsége idején, az ágyban töltött na-pok s a hosszú álmatlan éjek alatt elég ideje volt gondolkodni. Helyzetére gondolt, arra a helyzetre, a melyet a jövőben el kell foglalnia s ez elszomorította. El volt zárva a világtól, ki volti rekesztve a társa-dalomból. Mert nyilvánvaló volt, azok után, a mik amaz emlékezetes estélyen történtek, hogy a társaság, úgy a mint vannak, nem akkezeptálja őket. Gúnyal néz le rájuk s legyenek szívéük, szerelmük bármint tiszta, le-gyen életük bármint kifogástalan, rendes, példás: számozva néznek végig rajtuk s itéletük nem változik. Sújtó, kiméletlen és kegyetlen lesz az mindig.

Ki kell előlük térni, ha folytonos harc-ban nem akar élni velük.

Végtelenül fájt, nehéz, emészthetetlen volt e tudat. Addig, míg nem vegyült az emberek közé, míg ama rettentő est be nem következett, visszavonulása önkénytes volt s nemcsak hogy nem esett rosszul, de sőt édes volt. A boldogságot otthonukban, egymásban keresték s meg is találták. Nem volt szükségük a társaságra, az emberekre. És ha valamikor, gondolták, kedvük lesz belevegyülni a zajgó emberárba, szívesen fogják őket fogadni, mert feledve lesz már minden s legnagyobb elleneiknek is be kell majd látniok, hogy a bol-dogságot remesak a konvencionális, letaposott utakon, de a szív, a lélek, a ter-mészet örök igaz és egyenes utain is ellehet élni. A jólét, boldogság, szeretet elől az emberek soha sem zárják el ajtóikat. Nem a mult lesz többé az iránya, a mely lehet, hogy sötét, örömtelen, de a jelen, a mely rózsás, vonzó, kellemes.

Az önkénytes száműzetés kenyere soha sem keserü. Mert hiszen meg van az a vl-gasztaló tudat, hogy a száműzött visszatér-het, a mikor kedve tartja, s a keserü kenyeret felcserélheti édesdel, hazáival.

Az estélyen történtek óta azonban szám-űzetésük nem volt többé önkénytes. Kény-szer volt, kegyetlen, meg sem indokolható kényszer.

Az emberek megbocsátanak a gyilkosnak, a rablónak, a sikkasztónak, de soha sem bocsájtanak meg annak, a ki akaratuk ellenére, az ő hagyományos szokásaik lábball tiprásával lett boldoggá.

Nem, nem!

Azt a tömeget, a melyik így gondolkozik, ők nem kereshetik fel többé. A világba, az emberek közé nem térhetnek vissza soha. A jövőben itt lesz és itt kell, hogy legyen, ebben a kis kerti lakban, az egész világuk. Itt kell élniök, s ha a falak közt fél tudják találni a boldogságot, úgy jó; és ha nem: úgy annál rosszabb rájuk nézve.

Arról meggyőződhettek, hogy kegyelem számukra nincs, és nincs feledés és nincs bocsánat!

És ez a szomorú valóság, ez a kegyetlen helyzet mintha válaszfalat vont volna köz-jük is. Mintha megcsappant volna szerel-mük, s mintha nem lett volna többé oly forró, szenvedélyes és mindent feledtető, mint előbb!

Valahányszor megölelték egymást, egy hideg árny suhant közöttük el, melytől meg-borzadtak. Talán az agg ember átka volt? Vagy a félelem, a mit a világ ítélete bennük keltett? Vagy nem volt semmi, csupán üres képzelődés, testnélküli rémkép?

Nem tudták.

Csak azt érezték, hogy csókjaik sem oly édesek többé.

Pedig minden, minden ellenük volt, s nem tartotta őket össze más fonál, csak egy: — a szerelmük!

És ha ez is elszakad?

Vagy megromlik és ellazul?

(Folyt. köv.)

Városi színház Nagy-Becskereken.

Bérlét. 1. ső szám.
Szerdán, 1892. évi márczius hó 23-án
e színpadon először:

A MADARÁSZ

Uj operette 3 felvonásban. Írták West M. és Held L.
Fordította Fáy J. Béla, zenéjét szerette Zeller K.
(Rendező és karnagy ifj. Bokor József.)

S z e r e l é y e k :

- Mária, a választó fejedelem neje . . . Ruzsinszky I.
- Adelaide, báróné) Tolmainé
- Mimi, grófnő) udvarhölgyei . . . Bérczi M.
- Csörsz báró, udvar- és erdőmester . . . Mikei
- Szanizló gróf, unokaöccse testőrtiszt . . . Karacs
- Adam, tiroli madarász . . . Szilágyi
- Postás Milka . . . Pálfi Nina
- Schenck, bíró . . . Kiss
- Emerencia, leánya . . . Nagy Ant.
- Horgos) Palotay
- Körmös) községi tanácsosok . . . Ujj
- Keszeg) . . . Delly
- Majas) . . . Kutassy
- Mári, korcsmárosné . . . Mikeiné
- Jutka, csapóseleány . . . Kállay L.
- Laskó) . . . Iványi
- Kaskó) professzorok . . . Bethleny
- Kamarás . . . Kultúr
- Sármány) tiroli madarászak . . . Bérczi M.
- Rigó) . . . Virányiné
- Udvari lakaj . . . Palotai
- Udvari vadász . . . Nagy D.

A második felvonásban „Tiroli kettős” tanczóják
Litzenmayer Poldi és Litzenmayer Sidi
magántánczosnók.

Holnap csütörtökön márczius hó 24-én, bérlét 2-ik
számban végjáték-ujdonság e színpadon először

— A Megboldogult —

legújabb francia vígjáték 3 felvonásban. Írta Bi-son
fordította Paulay Ede.

VASUTI MENETREND.

*Érvényes 1891 okt. 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskereki vasutvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskerek.		3011	3001
		v. v. sz. v.	I.II.III. o.
	Budapest ind.	7.00	7.4
	Temesvár "	9.30	11.36
Nagy-Kikinda	"	3.30	3.3
Karlova	"	4.34	4.1
Beodra	"	4.53	4.23
Török-Becse - Aracs	"	6.03	5.02
Kumán	"	6.33	5.22
Melencze	"	7.07	5.42
Ellemér	"	7.35	6.01
Nagy-Becskerek	"	7.59	6.18
	"		érk.

Nagy-Becskerek—Nagy-Kikinda.		3002	3012
		sz. v. v.	v. v.
		I.II.III. o.	
Nagy-Becskerek	"	6.30	7.10
Ellemér	"	6.48	7.33
Melencze	"	7.11	8.03
Kumán	"	7.27	8.30
Török-Becse - Aracs	"	7.52	9.13
Beodra	"	8.27	10.00
Karlova	"	8.39	10.21
Nagy-Kikinda	"	9.23	11.12
	"		érk.
	Temesvár "	—	4.30
	Budapest "	2.05	7.20
	"	8.40	—

Menetrend a Torontáli helyi érdekű vasutak vonalain.

Nagy-Becskerek—Versecz.		3101	3111
		sz. v. v.	v. v.
		II. III. o.	
Nagy-Becskerek	"	8.15	—
Nagy-Becskerek-Bégapart	"	8.22	3.10
Lázárföld	"	8.50	3.43
*Pusztá-Kenderes 8. sz. őrház	"	—	—
*Lajosmajor	"	—	—
Szárcsa	"	9.16	4.15
Szécsány	"	9.29	4.30
	Párdány l. alul.		
Szécsány	"	9.39	4.74
Bóka	"	9.52	5.02
Kanak—Ó-Lécz	"	10.09	5.22
*Barárháza 6a. sz. őrház	"	10.17	5.34
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	"	10.26	5.46
Györgyháza	"	10.36	5.58
Zichyfalva	"	10.48	6.15
Nagy-Margita	"	11.03	6.31
*Ladon-Tanya	"	11.10	6.40
Bethlen-Tanya	"	11.29	7.02
*Temes-Paulis	"	11.37	7.12
Versecz-Rét	"	11.44	7.20
Versecz	"	11.45	7.21
	"		érk.

Versecz—Nagy-Becskerek.		3112	3102
		sz. v. v.	v. v.
		II. III. o.	
Versecz	"	5.2	2.35
Versecz-Rét	"	5.17	2.42
*Temes-Paulis	"	5.24	2.49
Bethlen-Tanya	"	5.34	2.57
*Ladon-Tanya	"	5.55	3.15
Nagy-Margita	"	6.04	3.23
Zichyfalva	"	6.18	3.35
Györgyháza	"	6.31	3.47
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	"	6.50	4.02
*Barárháza 6a. sz. őrház	"	7.01	4.10
Kanak—Ó-Lécz	"	7.13	4.19
Bóka	"	7.32	4.35
Szécsány	"	7.46	4.46
	Párdány l. alul.		
Szécsány	"	8.01	4.56
Szárcsa	"	8.18	5.10
*Lajosmajor	"	—	—
*Pusztá-Kenderes 8. sz. őrház	"	—	—
Lázárföld	"	8.51	5.37
Nagy-Becskerek-Bégapart	"	9.22	6.04
Nagy-Becskerek	"	—	6.08
	"		érk.

Szécsány—Párdány.		3211	3213
		v. v. v. v.	
		II. III. o.	
Szécsány	"	5.19	9.44
Módos	"	5.67	10.14
*Fény	"	5.59	10.23
Párdány	"	6.0	10.35
	"		érk.

Párdány—Szécsány.		3212	3214
		v. v. v. v.	
		II. III. o.	
Párdány	"	6.49	3.19
*Fény	"	7.02	4.02
Módos	"	7.17	4.17
Szécsány	"	7.40	4.40
	"		érk.

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra
59 percig — a percek számjegyeinek aláhúzása által
(6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltéte-
esen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felölös szerkesztő: **Dr. Brájjer Lajos.**

Főmunkatárs: **Jurkovic Aladár.**

H i r d e t é s e k.



Pleitz Fer. Pál

könyv- és könyomdája,
 könyv-, mű-, zenemű-, papir-, írószerkereskedés
 és nyomtatványraktár

Nagy-Becskereken

ajánlkozik mindennemű

nyomtatványok

gyors és izléses elkészítésére.